

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. L. T.
posledně pobytem v ČR Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2025, č. j. OAM-1733/BA-BA07-BA03-Z-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 1. 2025, č. j. OAM-1733/BA-BA07-BA03-Z-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), přičemž doba zajištění byla stanovena do 19. 4. 2025. Důvodem zajištění žalobce bylo to, že byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Praha, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE Praha), č. j. KRPA-397482-9/ČJ-2024-000022-ZZC ze dne 29. 12. 2024 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a umístěn do Zařízení pro umístění cizinců (dále jen „ZZC“) za účelem vycestování. Žalobce byl zajištěn z toho důvodu, že dne 29. 12. 2024 byla kontrolována jeho totožnost a bylo zjištěno, že nedisponuje žádným platným povolením k pobytu, lustrací v informačních systémech bylo zjištěno, že žalobci bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států a smluvních států a že se žalobce nachází v Schengenském informačním systému (SIS) s platností do 4. 12. 2029, zadávajícím státem je Maďarsko. Vzniklo tak podezření, že se žalobce na území ČR nachází neoprávněně.

Obsah žaloby

2. Podle žalobce nebyly splněny zákonné předpoklady pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. S žalobcem není vedeno žádné řízení o vyhoštění, vydání nebo předání atd., kterému by se mohl žádostí o mezinárodní ochranu vyhnout nebo je pozdržet. Žádné vyhoštění, vydání nebo předání mu tak nehrozí. Ani žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých došel k závěru, že žalobci hrozí vyhoštění, vydání nebo předání, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
3. Žalobce dále namítá, že neexistují žádné oprávněné důvody, které by skutečně odůvodňovaly domněnku, že žádost o mezinárodní ochranu podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalobce podáním žádosti o mezinárodní ochranu uplatnil svoje právo zaručené v čl. 36/1 a čl. 43 Listiny základních práv a svobod. Proto mu pouze pro uplatnění těchto práv nemůže být způsobena újma spočívající v omezení osobní svobody zajištěním na základě rozhodnutí napadeného touto žalobou. Žalovaný důvody pro zajištění žalobce spatřuje pouze v tom, že žádost o mezinárodní ochranu podal až po zadržení Policií ČR. K tomu žalobce uvádí, že ihned po svém zajištění policií byl poučen o tom, že podle § 3a písm. a) bod 4 z.č. 325/1999 Sb. je oprávněn v zařízení pro zajištění cizinců podat žádost o mezinárodní ochranu s tím, že toto právo podle § 3b/1 z.č. 325/1999 Sb. zaniká uplynutím 7 dnů. Žalobce do té doby o možnosti podat žádost o udělení mezinárodní ochrany nevěděl, a to po celou dobu svého pobytu po EU. V zařízení pro zajištění cizinců ji podal poté, co se o této možnosti dozvěděl s poučením, že tak musí učinit do 7 dnů. Byl tedy motivován k jejímu podání v zařízení pro zajištění cizinců hrozbou ztráty tohoto práva. Žalobce namítá, že samotná skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu podal až v zařízení pro zajištění cizinců a nepodal ji dříve, ačkoli k tomu měl možnost, sama o sobě nepostačuje k naplnění důvodu pro zajištění podle § 46a/1 písm. e) z.č. 325/1999 Sb. Takový postup by totiž znamenal automatické zajištění každého cizince, kterému hrozí vyhoštění a podal žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce namítá, že takové „automatizované“ omezení osobní svobody je protiústavní.

Vyjádření žalovaného

4. Podle žalovaného není probíhající řízení o vyhoštění podmínkou pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V tomto ustanovení ostatně žádná taková podmínka zmíněna není. Žalobce byl zajištěn za účelem vycestování § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu hovoří o hrozícím vyhoštění, což je přesně situace, ve které se žalobce bude nacházet v případě, kdy svou povinnost vycestování nesplní. Postup žalovaného není v rozporu s platnou legislativou. Stran námitek nevyužití zvláštních opatření odkázal žalovaný na strany 3-5 napadeného rozhodnutí.

Replika žalobce

5. Pojem hrozící vyhoštění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je třeba vykládat tak, že vyhoštění musí cizinci bezprostředně hrozit. To znamená, že je s cizincem vedeno řízení o vyhoštění, ve kterém hrozí uložení rozhodnutí o vyhoštění nebo o vyhoštění již bylo rozhodnuto a hrozí jeho výkon. Výklad žalovaného je proto nesprávný. Žalovaný uvádí, že žalobci hypoteticky v budoucnu může hrozit vyhoštění, pokud nesplní povinnost vycestovat. Možnost hrozby vyhoštění v budoucnosti vázaná na podmínku, že žalobce teoreticky v budoucnosti může porušit nějakou povinnost, není hrozícím vyhoštěním ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a nemůže být důvodem jeho preventivní omezení osobní svobody.

Obsah správního spisu

6. V policejním protokolu o výsledku ze dne 29. 12. 2024 žalobce uvedl, že je zdravý. Dále sdělil, že naposledy byl ve Vietnamu v červnu 2024, poté odletěl do Maďarska, kde získal platné pobytové oprávnění na základě zaměstnání do 1. 4. 2025. Následně odjel do ČR, kde má pracovní smlouvu a chtěl zde získat povolení k pobytu. Dle něj nevěděl, že mu byla v Maďarsku stanovena povinnost vycestovat ze zemí schengenského prostoru, a myslel si, že je zde legálně na základě pobytového oprávnění v Maďarsku. V ČR bydlí asi měsíc v hotelu Košík, kde i pracuje, zároveň pracuje jako nosič v Sapě v Praze. Je svobodný a bezdětný, v ČR nemá žádné vazby a žádný majetek, naopak ve Vietnamu má celou rodinu i zázemí pro případný návrat do vlasti. Prohlásil, že mu v zemi původu nic nehrozí a je to pro něj bezpečná země, v případě správního vyhoštění by dobrovolně vycestoval. Přesto se do Vietnamu zatím nechce vracet, protože si zde potřebuje vydělat peníze na splacení dluhu 600 tisíc Kč, který mu vznikl kvůli cestě do Maďarska.
7. Žalobce byl dne 29. 12. 2024 zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu že žalobci již uplynula lhůta k vycestování z členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy“) uvedená v záznamu SIS. Dne 31. 12. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné důvody jejího podání.
8. Skutečnost, že se na žalobce vztahuje rozhodnutí o navrácení vyplývá i z žalobcovy karty založené v SIS. Je v něm označen jako státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení, jako žádající stát je pak uvedeno Maďarsko. Lhůta pro žalobcovo vycestování byla stanovena na den 12. 12. 2024.
9. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu, rovněž zde nelegálně pracoval. Pokud by ho nezadržela policejní hlídka a nezjistila tyto skutečnosti, zjevně by ve svém nelegálním

pobytu a nelegálním výkonu práce v ČR pokračoval. Žalobce je veden v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) jako státní příslušník třetí země, na něhož se vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností do 4.12.2029, a to na základě údaje zadaného právě Maďarskem. Je tedy zjevné, že ani jeho maďarské povolení k práci a pobytu, na které se odvolával paradoxně i při pobytu v ČR, již neplatí. Tvrzení žalobce, že mu nebylo žádné zrušení pobytu doručeno, a že tedy neví o svém nelegálním pobytu, když ale sám uvedl, že v Maďarsku neuvedl žádnou doručovací adresu, a navíc ze země odjel, je pak zcela absurdní. Vykonával na území ČR nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. Neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti, nic mu tam podle něj nehrozí, pouze tam má dluh vzniklý zaplacením cesty do Maďarska. Nemá nikde nahlášenou adresu, v současné době bydlí dle něj měsíc v hotelu Košík v Praze, jehož adresu si ale nepamatuje. Na území ČR tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoli doručovat nebo ověřit jeho adresu. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR a jeho zajištění za účelem vycestování a umístění do ZZC. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení přitom nevyplývalo nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC. Z jednání žalobce je tak podle žalovaného zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze zmařit nebo znemožnit realizaci vycestování, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by tento krok v ČR neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. Žalobce však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním Policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území ČR učinit již dříve v Maďarsku. V případě žalobce má žalovaný na základě výše uvedených skutečností za jednoznačně prokázané, že podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno toliko snahou zmařit nucený návrat do vlasti. Sám žalobce ostatně deklaroval, že mu v zemi původu nic nehrozí a nemá tam žádné problémy. Přesto se nyní podáním žádosti o mezinárodní ochranu brání vycestování.

10. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce přiznal, že na území ČR nemá žádnou rodinu, naopak ve vlasti má rodinné příslušníky včetně rodičů, nemá tudíž žádnou motivaci zůstat na území ČR a být správnímu orgánu k dispozici pro potřeby správního řízení na konkrétně určitelném a stabilním místě. Žalobce není v současné době v ČR rovněž nikde hlášen k pobytu, bydlí dle něj v hotelu Košík v Praze, není tam však nijak přihlášen a ani si nepamatuje tamní adresu ani svůj telefon. Je tedy zjevné, že není možnost jej kontaktovat na jakékoli adrese v ČR a předpokládat, že se na ní skutečně bude jmenovaný zdržovat. Jmenovaný nemá v ČR ani jiné vazby ani majetek. Žalobce nemá v ČR ani jiné vazby ani majetek a nemá možnost získat finanční prostředky legálním způsobem, kdy žadatel o mezinárodní ochranu ani v případě propuštění ze ZZC zatím nemůže na území ČR legálně pracovat, nelze tedy očekávat ani možnost jeho pravidelného docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinnosti, kdy toto by si samozřejmě vyžadovalo rovněž určité finanční náklady. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán připomíná, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotýčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém

středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotyčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů. S ohledem na předchozí jednání žadatele, kdy tento zde nelegálně pobýval, jasně tím vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů stran ČR, nelze dle názoru správního orgánu oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a dotyčný by zůstal správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí.

11. S ohledem na výše uvedené má žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, případně jej pozdržet. Žalovaný má rovněž za prokázané z postupu žalobce, že jeho propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze v případě žalobce rozumně předpokládat, že by žalobce své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu žalovaný uložil. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
12. Žalovaný se dále zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v ZZC. Třebaže správní orgán považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany za účelové, s ohledem na znění zákona o azylu nebude na žádost aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných – konkrétně § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jediné v případě, že žadatel podal žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, či je pozdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce může v průběhu správního řízení ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvést i jiné důvody, nelze v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytně posuzovat standardně podle § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Zároveň však lze v případě žalobce s ohledem na upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dní, tedy přibližně v polovině zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Proto žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce na 90 dní. Vzhledem k tomu a ke skutečnosti, že případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v zařízení pro zajištění cizinců bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit prvotních 90 dní o dalších 15 dnů na podání případné žaloby. Společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení tak dle správního orgánu činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 90+15+5 dní, tedy celkem 110 dnů.

Posouzení věci

13. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v*

zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli v mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“

15. V případě zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA musí být naplněny následující podmínky: 1) žádost o mezinárodní ochranu byla podána v zařízení pro zajištění cizinců, 2) existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění (...), 3) cizinec mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, 4) nelze účinně uplatnit zvláštní opatření.
16. O naplnění podmínky ad 1) není mezi účastníky řízení pochyb, neboť žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 31. 12. 2024, tedy poté, co byl dne 29. 12. 2024 podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem vycestování.
17. Splnění podmínky ad 2), jak plyne se shora učiněné rekapitulace žaloby, napadeného rozhodnutí a vyjádření žalovaného, již sporné je. Soud se proto dále zabýval otázkou, zda v případě žalobce existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění.
18. Podle čl. 3 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „směrnice 2008/115/ES“): se rozumí „rozhodnutím o navrácení“ *správní nebo soudní rozhodnutí nebo akt, kterým se rozhoduje nebo prohlašuje, že pobyt státního příslušníka třetí země je neoprávněný, a kterým se ukládá nebo prohlašuje povinnost návratu“.*
19. Podle čl. 3 odst. 5 směrnice 2008/115/ES se rozumí „vyhoštěním“ *výkon povinnosti návratu, totiž fyzické dopravení osoby mimo území dotyčného členského státu“.*
20. Podle čl. 8 odst. 1 směrnice 2008/115/ES platí že: *„Členské státy přijmou veškerá opatření nezbytná k výkonu rozhodnutí o navrácení, jestliže nebyla poskytnuta lhůta k dobrovolnému opuštění území v souladu s čl. 7 odst. 4 nebo jestliže povinnost návratu nebyla během lhůty pro dobrovolné opuštění území poskytnutá podle článku 7 splněna.“*
21. Z unijní právní úpravy týkající se navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí obsažené ve směrnici 2008/115/ES se podává, že rozhodnutím o navrácení je každé správní či soudní rozhodnutí nebo akt, kterým je rozhodnuto či deklarováno, že pobyt příslušníka třetí země je neoprávněný, a kterým se zároveň ukládá nebo prohlašuje povinnost návratu. Za výkon navrácení se podle směrnice 2008/115/ES rozumí vyhoštění. Členské státy jsou touto směrnicí zavázány přijmout veškerá opatření nezbytná k výkonu vyhoštění – rozhodnutí o navrácení.
22. Opatření k výkonu rozhodnutí o navrácení ČR zakotvila v ZPC, konkrétně v § 124b odst. 1 písm. c), dle nějž: *„Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému*

při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.“ Rozhodnutí o zajištění cizince je přitom prvním úkonem v řízení (§ 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců).

23. V projednávané věci se na žalobce vztahovalo rozhodnutí o navracení původem z Maďarska, žalobce přitom ve stanovené lhůtě dobrovolně neopustil členské státy a dále se po území EU pohyboval nelegálně až do doby, kdy byl žalobce rozhodnutím policie zajištěn za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) ZPC. Toto rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení, přičemž jak vyplývá z čl. 3 odst. 5 směrnice 2008/115/ES, výkon rozhodnutí o navracení je vyhoštěním. S žalobcem tak bylo zahájeno řízení, kterým mu přímo hrozilo vyhoštění. K tomuto závěru zjevně došel i žalovaný v napadeném rozhodnutí, když v něm odkazoval na evidenci žalobce v SIS a vydaném rozhodnutí policie o zajištění za účelem vycestování. Napadené rozhodnutí tak netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, jak tvrdí žalobce.
24. Soud se ztotožňuje i s důvody, které žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl jako svědčící o tom, že existují oprávněné důvody domnívat se, že žalobce podal svou žádost jen za účelem vyhnout se správnímu vyhoštění, zejména s tím, že žalobce se po zrušení pobytového oprávnění v Maďarsku nacházel na území členských států neoprávněně a zjevně svou pobytovou situaci neměl snahu jakkoli řešit až do chvíle, kdy byl policií zajištěn za účelem vycestování. Zároveň sám policii neuvedl jakékoli překážky jeho návratu do Vietnamu a dále tvrdil, že ve vlasti nemá žádné problémy a nic mu tam nehrozí. Ve Vietnamu má navíc podle svého vyjádření celou rodinu. Je tedy důvodné se domnívat, že podá-li žalobce žádost o mezinárodní ochranu za takové situace až v době, kdy bylo vydáno rozhodnutí, kterým byl žalobce zajištěn za účelem realizace vyhoštění na základě návratového rozhodnutí, činí tak především s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, jehož hrozba se vydáním rozhodnutí policie o zajištění stala přímo hrozící. Je třeba uvést, že v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepředpokládá úplnou jistotu o žalobcových záměrech, ale jen o oprávněných důvodech domnívat se, že tomu tak je. Tento předpoklad byl v posuzované věci podle názoru soudu naplněn.
25. Ani o splnění podmínky ad 3) nemůže být ve věci sporu. Žalobce sám vypověděl, že na území členských států přicestoval v červnu 2024 do Maďarska na základě povolení k zaměstnání, které platilo do 1. 4. 2025, zde také pracoval a poté odjel do ČR, kam rovněž přicestoval za prací a s úmyslem získat pobytové oprávnění. Žalobce tak nepochybně měl příležitost o mezinárodní ochranu požádat dříve než 31. 12. 2024 po svém zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Soud dále konstatuje, že od žadatelů o mezinárodní ochranu obecně očekává, že svou žádost podají bezprostředně poté, co k tomu mají příležitost (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51).
26. Pochyby nelze mít ani o naplnění podmínky ad 4). Důvody, pro které žalovaný dospěl k závěru, že v žalobcově případě nejsou dány podmínky pro využití institutu zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu byly rekapitulovány shora. Soud konstatuje, že jsou zformulovány přezkoumatelně a přesvědčivě. Žalobce nemá v ČR žádné sociální ani rodinné zázemí. Není zde oprávněn provádět jakoukoli výdělečnou činnost. Rodinné příslušníky má všechny ve Vietnamu. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobce dle svého tvrzení do ČR vstoupil za účelem zaměstnání, a to na základě oprávnění k pobytu, které bylo limitované do 1. 4. 2025 a následně, když pobytové oprávnění žalobce pozbyl, namísto vycestování se přesunul do jiného členského státu schengenského prostoru – do ČR, kde navíc dle svého vyjádření bez povolení pracoval. Žalobce nemá v ČR žádnou

stálou adresu, uvedl, že před svým zajištěním asi měsíc bydlel v hotelu Košík. Žalobcem označený hotel, vzhledem k jeho tvrzení, že nemá žádné finanční prostředky a vydělává nelegální práci, tedy nemůže z povahy věci být vnímáno jako místo, kde má žalobce v úmyslu se dlouhodobě zdržovat a být dosažitelný. Žalobce je svobodný a bezdětný, v ČR nemá žádné vazby a žádný majetek. Dobrovolně se mu nechce vracet do Vietnamu, protože si v ČR chce vydělat 600.000,-Kč na splacení dluhu v zemi původu. Je tak těžko myslitelné, že by v případě žalobce stačilo užití zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu, tedy zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, neboť taková střediska nejsou uzavřená, pobyt v nich je víceméně dobrovolný a u žalobce nelze s ohledem na výše uvedené předpokládat motivaci tam setrvat. Ze stejných důvodů soud neshledal možnou ani aplikaci zvláštního opatření podle § 47 odst. 2 zákona o azylu, a to zejména s ohledem na nestálost žalobcova místa pobytu a jeho cestování po státech Evropy.

Závěr a náklady řízení

27. Soud tak dospěl k závěru, že v žalobcově případě byly naplněny podmínky pro jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný je ale správním orgánem, kterému v rámci jeho běžné úřední činnosti náhrada nákladů nenáleží. Výrokem II. tohoto rozsudku proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 19. ledna 2026

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně